

Hoofdstuk 1

Hij liep zoals elke avond verveeld over de daken.

Eeuwig leven klonk voor de meeste mensen als een geschenk. Voor hem was het allang een straf geworden. De spanning was verdwenen, de nieuwsgierigheid uitgedoofd. Alles had hij al gezien. Oorlogen kwamen en gingen. Koninkrijken verrezen en stortten weer in. Mensen werden geboren, leefden hun korte levens en verdwenen weer.

Vroeger was er tenminste nog de jacht.

Het doden.

Het gevaar.

De spanning van achtervolgen en achtervolgd worden.

Maar zelfs dat had zijn glans verloren. Tegenwoordig had hij genoeg aan kleine hoeveelheden bloed. Net genoeg om te blijven bestaan. Geen gevechten meer, geen spelletjes meer.

Alleen eindeloze nachten.

En eenzaamheid.

Daarom zwierf hij over de daken van de stad, kijkend naar de mensen onder hem. Hij observeerde hen zoals een mens naar mieren keek. Met een zekere afstandelijkheid. Hun liefdes, ruzies, dromen en angsten deden hem niets meer.

Of ze leefden of stierven.

Of ze gelukkig waren of niet.

Het maakte hem niet uit.

Tot hij haar zag.

Ze liep over straat alsof ze de enige persoon op aarde was.

Niet arrogant.

Niet uitdagend.

Gewoon... onaangedaan.

Hij bleef staan op de rand van een gebouw en keek haar na.

Waarom?

Zelf wist hij het niet.

Ze was mooi, dat zeker. Lang donker haar viel los over haar schouders. Haar ogen waren opvallend blauw, zelfs van deze afstand kon hij dat zien. Maar mooie vrouwen had hij duizenden keren gezien. Tienduizenden misschien.

Schoonheid verraste hem niet meer.

Dus waarom bleef hij kijken?

Hij volgde haar.

Geruisloos sprong hij van dak naar dak terwijl zij beneden door de verlichte straten wandelde.

Toen ze een kroeg binnen ging, aarzelde hij even.

Normaal zou hij doorlopen.

Vanavond niet.

Een paar minuten later zat hij achterin dezelfde zaak, verborgen in een donkere hoek.

En keek.

Ze zocht geen aandacht toen ze binnenkwam.

Ze keek niet rond om te zien wie haar zag.

Ze controleerde haar spiegelbeeld niet in de ramen.

Ze deed niets van wat mensen meestal deden.

Ze liep rechtstreeks naar een andere vrouw, gaf haar een stevige knuffel en begon te lachen om iets dat haar vriendin zei.

Alsof niemand anders bestond.

Dat was vreemd.

Mensen wilden gezien worden.

Mensen hunkerden naar aandacht.

Maar zij niet.

Toch werd ze gezien.

Door iedereen.

Hij zag mannen hun gesprekken onderbreken zodra ze voorbij liep. Zag ogen haar volgen door de ruimte.

Zij merkte het niet eens.

Of het interesseerde haar niet.

Ze bestelden drankjes.

Praatten.

Lachten.

Later gingen ze dansen.

En toen begreep hij dat hij verloren was.

Niet omdat ze de mooiste vrouw in de zaal was.

Misschien was ze dat niet eens.

Maar hoe ze bewoog...

Alsof de muziek alleen voor haar speelde.

Haar ogen half gesloten.

Een ontspannen glimlach rond haar mond.

Geen poging om indruk te maken.

Geen berekende bewegingen.

Geen behoefte aan bewondering.

Ze danste omdat ze ervan genoot.

Puur en ongefilterd.

Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden.
Toen hij even om zich heen keek, zag hij dat hij niet de enige was.
Meer dan de helft van de mannen in de kroeg keek naar haar.
Sommigen openlijk.
Anderen stiekem.
Allemaal gevangen in hetzelfde net.
Toch leek zij zich daar totaal niet bewust van.
Ze droeg niet eens iets opvallends.
Gewoon een zwarte spijkerbroek.
Een eenvoudig donker shirt.
Niets wat aandacht hoorde te trekken.
En toch trok ze alle aandacht naar zich toe.
Alsof ze een eigen zwaartekracht bezat.
Hij fronste.
Dat beviel hem niet.
Eeuwenlang had hij zichzelf perfect onder controle gehad. Niets verraste hem nog.
Niets fascineerde hem nog.
En nu zat hij hier.
Starend naar een onbekende vrouw.
Nieuwsgierig.
Geïnteresseerd.
Misschien zelfs...
Nee.
Dat woord dacht hij niet meer.
Al honderden jaren niet.
Maar toen ze plotseling haar ogen opende en recht zijn kant op keek, voelde hij iets
wat hij al heel lang niet meer had gevoeld.
Zijn hart sloeg één keer over.
En tot zijn verbazing glimlachte ze.
Alsof ze al die tijd wist dat hij daar zat.

Hoofdstuk 2

Hij bleef zolang zitten als zij bleef.

Urenlang.

Iets wat hij normaal onmogelijk had gevonden.

Voor het eerst in jaren voelde hij iets. Hij wist niet precies wat. Emotie was voor hem een vreemde taal geworden, een taal die hij ooit vloeiend had gesproken maar eeuwen geleden was vergeten.

Bewondering misschien.

Verwondering.

Nieuwsgierigheid.

Spanning.

Misschien zelfs een vleugje passie.

Wat het ook was, het hield hem gevangen.

Zij had daar geen idee van.

Na die ene glimlach was ze weer volledig verdwenen in haar eigen wereld. Dansend, lachend met haar vriendin, nippend aan haar drankje alsof niemand anders bestond.

En misschien was dat juist wat hem zo fascineerde.

Iedereen keek naar haar.

Maar zij keek naar niemand.

Door de avond heen zag hij talloze mannen hun kans wagen.

De zelfverzekerden.

De dronkaards.

De charmante types.

De grappenmakers.

Ze kwamen allemaal.

En allemaal vertrokken ze weer.

Soms met een beleefde glimlach.

Soms met een korte afwijzing.

Soms kreeg ze niet eens de moeite om op te kijken.

Niet uit arrogantie.

Ze leek simpelweg niet geïnteresseerd.

Alsof haar aandacht iets kostbaars was dat ze niet zomaar uitdeelde.

Tegen sluitingstijd zaten zij en haar vriendin nog even aan de bar.

Pratend.

Lachend.

Daarna stond ze op.

Haar jas over haar schouders.

Een laatste omhelzing.
En ze liep richting uitgang.
Nog één man probeerde het.
Een brede kerel met teveel zelfvertrouwen en teveel bier achter zijn kiezen.
Hij stapte voor haar langs en zei iets.
Zij schudde glimlachend haar hoofd.
Liep simpelweg om hem heen.
Geen discussie.
Geen uitleg.
Geen seconde van haar tijd.
De man bleef beteuterd achter.
Ze duwde de deur open en verdween naar buiten.
Op dat moment kruisten hun blikken elkaar opnieuw.
Heel even maar.
Een fractie van een seconde.
Zijn gouden ogen.
Haar helderblauwe.
Toen draaide ze zich om.
En liep de nacht in.
Hij stond onmiddellijk op.
Geen twijfel.
Geen aarzeling.
Hij kon haar niet zomaar laten verdwijnen.
Niet nu.
Niet nadat ze iets in hem had wakker gemaakt waarvan hij dacht dat het voorgoed gestorven was.
Buiten sprong hij moeiteloos tegen de gevel omhoog.
Een seconde later stond hij weer op de daken.
Van bovenaf zag hij haar lopen.
Rustig.
Zelfverzekerd.
Haar handen in haar jaszakken.
Alsof de wereld haar niets kon maken.
Hij volgde.
Niet over straat.
Maar hoog boven haar.
Van dak naar dak.

Hij wilde het moment niet loslaten.
Haar niet loslaten.
Tot een beweging zijn aandacht trok.
Zijn blik verschoof naar een steeg verderop.
Daar liep een man.
De brede kerel van de bar.
Twintig meter achter haar.
Niet opvallend genoeg voor een mens.
Maar hij zag het direct.
De man volgde haar.
Zijn lip krulden licht.
Pathetisch.
Toen merkte hij nog iets.
Aan de overkant van de straat.
Een tweede.
Jonger.
Donker jack.
Capuchon op.
Ook hij hield dezelfde afstand.
Zijn glimlach verdween.
Toeval.
Misschien.
Maar toen zag hij de derde.
Aan de andere kant van het kruispunt.
Die keek niet naar de winkels.
Niet naar zijn telefoon.
Niet naar het verkeer.
Alleen naar haar.
Zijn ogen vernauwden zich.
Nu was het geen toeval meer.
Drie mannen.
Alle drie afzonderlijk.
Alle drie denkend dat niemand het merkte.
Alle drie achter dezelfde vrouw aan.
Beneden liep zij rustig verder.
Volledig onbewust.
Of misschien niet.

Hij wist het niet.

Maar voor het eerst in tientallen jaren voelde hij iets dat verdacht veel op woede leek.

Niet omdat ze gevaar liep.

Dat kon hij onmogelijk weten.

Niet omdat hij haar kende.

Dat deed hij niet.

Maar omdat iets in hem zich verzette tegen het idee dat die drie haar volgden.

Alsof ze iets kostbaars was.

Iets wat niet aangeraakt mocht worden.

Hij fronste onmiddellijk bij die gedachte.

Bezitterig.

Absurd.

Belachelijk.

Hij kende haar niet eens.

Toch bleef hij de drie mannen observeren.

En terwijl de vrouw een donkere, rustige straat insloeg, zag hij iets wat zijn aandacht volledig scherp stelde.

De drie mannen versnelden tegelijkertijd hun pas.

Alsof ze een onuitgesproken afspraak hadden gemaakt.

Alsof het volgen voorbij was.

En er iets anders ging beginnen.

Hoofdstuk 3

Misschien was het allemaal afgesproken.

Die gedachte schoot door zijn hoofd terwijl hij de situatie van bovenaf observeerde.

De drie mannen kwamen steeds dichterbij.

Eerst leek het op een toevallige ontmoeting. Een opmerking. Een poging tot flirten.

Maar al snel werd duidelijk dat dit iets anders was.

Ze versnelde haar pas.

Zij ook.

Ze probeerde om hen heen te lopen.

Ze blokkeerden haar weg.

Zelfs van boven kon hij haar lichaamstaal lezen. De ontspannen, zelfverzekerde vrouw uit de kroeg was verdwenen. Haar schouders stonden gespannen. Haar glimlach was weg.

Ze wilde weg.

En zij lieten haar niet gaan.

Hun stemmen werden luider.

Agressiever.

Vulgair.

Een van hen stapte zo dichtbij dat ze achteruit moest doen.

De anderen lachten.

Zijn vingers balden zich samen.

Waarom eigenlijk?

Waarom kon hem dit ineens iets schelen?

Hij wist het niet.

Maar het scheelde hem.

Meer dan het zou moeten.

Toen greep één van de mannen haar arm vast.

Ze rukte zich los.

Hij pakte haar opnieuw.

Probeerde haar naar zich toe te trekken.

En boog zich naar voren alsof hij haar wilde zoenen.

De klap die ze hem gaf was hard genoeg om door de straat te galmen.

Zijn hoofd schoot opzij.

Even was het stil.

Toen begonnen de andere twee te lachen.

Hard.

Spottend.

De man veegde met zijn hand langs zijn wang en zijn blik veranderde onmiddellijk.

Daar was het moment.

Het moment waarop iedereen kon zien hoe dit zou eindigen.

Zij zag het.

De mannen zagen het.

En hij zag het ook.

Een seconde later sprong hij.

Van het dak.

Recht naar beneden.

De afstand van drie verdiepingen verdween alsof zwaartekracht slechts een suggestie was.

Zijn voeten raakten het asfalt.

Een doffe klap.

Nog voordat de mannen begrepen wat er gebeurde, was hij al in beweging.

Hij greep de grootste.

De brede kerel uit de kroeg.

Een hand op zijn borst.

Een korte stoot.

Meer niet.

De man werd achteruit geslingerd alsof hij door een auto geraakt werd.

Hij sloeg tegen de grond en bleef roerloos liggen.

De tweede man verstijfde.

Te laat.

Binnen een oogwenk stond hij voor hem.

Een klap tegen zijn kaak.

De man draaide half om zijn as voordat hij tegen een geparkeerde auto belandde en bewusteloos neerviel.

Toen pas drong tot de derde door wat hij zag.

Geen mens.

Geen normale man.

Iets anders.

Iets gevaarlijks.

Hij draaide zich om en rende weg.

Zo snel als hij kon.

Instinctief wilde hij erachteraan.

Hij zou hem binnen tien seconden hebben ingehaald.

Vijftien als hij een voorsprong kreeg.

Maar toen hoorde hij achter zich een korte, trillende ademhaling.
Hij keek om.
Naar haar.
Ze stond verstijfd op dezelfde plek.
Haar blauwe ogen groot van schrik.
Ze keek van de bewusteloze mannen naar hem.
En weer terug.
Alles was zo snel gegaan dat haar brein het nauwelijks leek te verwerken.
Voorzichtig liep hij naar de twee mannen toe.
Doorzocht hun zakken.
Portemonnees.
Identiteitskaarten.
Rijbewijzen.
Hij verzamelde alles en liep terug.
"Hier."
Ze keek naar de spullen in zijn hand.
"Voor als je aangifte wilt doen."
Langzaam nam ze ze aan.
Nog steeds sprakeloos.
"Bedankt," bracht ze uiteindelijk zacht uit.
Hij haalde zijn schouders op alsof het niets betekende.
Terwijl het voor hem alles betekende.
Want hij had al tientallen jaren niemand meer geholpen.
Nooit.
Niet vrijwillig.
Niet zonder eigen belang.
Hij keek de straat af.
Donker.
Leeg.
Onveilig.
"Moet ik je naar huis begeleiden?"
Ze keek hem aan.
Nog steeds zichtbaar aangeslagen.
"Dit lijkt me geen buurt om alleen doorheen te lopen."
Een moment aarzelde ze.
Alsof ze zich realiseerde hoe absurd deze situatie eigenlijk was.
Een onbekende man was letterlijk uit de lucht gevallen.

Had twee aanvallers uitgeschakeld alsof het kinderen waren.

En nu bood hij aan haar naar huis te brengen.

Normaal zou ze waarschijnlijk nee hebben gezegd.

Maar vanavond was niet normaal.

Ze knikte.

Beduusd.

"Ja... graag."

Voor het eerst die avond glimlachte hij echt.

Heel klein.

Bijna onzichtbaar.

"Oké."

Samen begonnen ze te lopen.

En voor het eerst in eeuwen voelde de nacht ineens een stuk minder leeg.

Hoofdstuk 4

Onderweg werd er nauwelijks gesproken.

De stilte tussen hen was niet ongemakkelijk, eerder zwaar. Ze was duidelijk nog steeds onder de indruk van wat er gebeurd was. Af en toe keek ze om zich heen alsof ze verwachtte dat de drie mannen alsnog zouden opduiken.

"Ze komen niet terug," zei hij uiteindelijk rustig.

Ze knikte, maar haar gespannen schouders verraadden dat de woorden nog niet helemaal waren aangekomen.

"Waarschijnlijk niet," antwoordde ze.

Daarna viel de stilte weer.

Hij liep naast haar zonder te dicht in de buurt te komen. Gewoon aanwezig. Meer leek ze op dat moment niet nodig te hebben.

Na een tijdje bereikten ze een rustige straat met oude herenhuizen. Ze stopte voor een donkerblauwe voordeur.

"Hier woon ik."

Hij keek naar het huis en vervolgens naar haar.

"Dan ben je veilig thuis."

Ze glimlachte voorzichtig.

De eerste oprechte glimlach sinds het incident.

"Dank je. Echt."

Ze hield even haar hoofd schuin.

"Ik weet niet wat er was gebeurd als jij niet was gekomen."

Hij wist het wel.

En juist daarom zei hij niets.

"Geen probleem."

Ze leek nog iets te willen zeggen, maar bedacht zich.

Uiteindelijk stak ze alleen haar hand op.

"Welterusten."

"Welterusten."

Ze verdween naar binnen en sloot de deur achter zich.

Hij bleef nog even staan.

Kijkend naar het verlichte raam op de eerste verdieping.

Normaal zou hij allang weg zijn gegaan.

Normaal zou hij deze vrouw nooit meer zien.

Maar niets aan deze avond voelde normaal.

Met een soepele sprong bereikte hij het dak van het huis ernaast.

Niet om haar te bespioneren, hield hij zichzelf voor.

Alleen om zeker te weten dat ze in orde was.

Een excuus waar hij zelf niet helemaal in geloofde.

Even later verscheen ze in de verlichte woonkamer. Ze gooide haar jas over een stoel en liet zich op de bank vallen.

Vrijwel direct pakte ze haar telefoon.

Binnen enkele seconden hoorde hij haar lachen.

Niet de ontspannen lach uit de kroeg.

Een nerveuze lach.

De lach van iemand die een schokkende gebeurtenis probeert te verwerken.

"Ja, ik ben thuis," hoorde hij haar zeggen.

Waarschijnlijk haar vriendin.

"Nee, serieus. Het was echt bizar."

Ze stond op en begon door de kamer te lopen terwijl ze vertelde.

Over de mannen.

Over de straat.

Over de angst die ze had gevoeld toen ze haar niet lieten gaan.

Af en toe werd haar stem zachter.

Dan weer luider.

En uiteindelijk kwam ze bij hem.

"Nee, en toen werd het nog gekker."

Ze lachte opnieuw.

"Uit het niets stond er ineens een man."

Een korte stilte.

Waarschijnlijk stelde haar vriendin een vraag.

"Ja, knap is een understatement."

Ze rolde met haar ogen terwijl ze glimlachte.

"Ik zweer het je, alsof iemand een hoofdrolspeler uit een film had neergezet."

Hij trok een wenkbrauw op.

Dat was een nieuwe.

"En hij was niet normaal sterk."

Weer een stilte.

Toen begon ze te lachen.

"Echt niet. Ik weet ook niet waarom ik hierover praat."

Nog een korte pauze.

"Nee, ik heb zijn naam niet gevraagd."

Ze bleef even stilstaan bij het raam.

Zijn instinct zei hem onmiddellijk achteruit te stappen.

Niet omdat ze hem kon zien.
Maar omdat het ineens verkeerd voelde.
Alsof hij een grens overschreed.
Beneden keek ze peinzend naar buiten.
"Ik weet niet."
Haar stem was zachter geworden.
"Er was gewoon iets aan hem."
Voor het eerst die avond wist hij niet wat hij met zichzelf aan moest.
Eeuwenlang had het hem niets uitgemaakt wat mensen van hem dachten.
Hun bewondering.
Hun angst.
Hun haat.
Hun liefde.
Allemaal vluchtig.
Allemaal betekenisloos.
Maar nu betrapte hij zichzelf erop dat hij bleef luisteren.
Alsof haar mening ertoe deed.
Alsof zij ertoe deed.
Beneden zuchtte ze diep.
"Hoe dan ook, ik ga proberen te slapen."
Ze nam afscheid van haar vriendin en legde de telefoon weg.
Even bleef ze bewegingsloos staan.
Toen keek ze opnieuw naar het raam.
Recht naar de nachtelijke hemel.
Zijn richting op.
Hij wist dat ze hem niet kon zien.
Toch voelde het alsof haar blik hem vond.
Een vreemd gevoel trok door zijn borst.
Iets dat hij al eeuwen niet meer had gevoeld.
Verwachting.
Alsof dit niet het einde van een avond was.
Maar het begin van iets waar hij geen controle meer over had.

Hoofdstuk 5

Die nacht deed ze geen oog dicht.

Telkens wanneer ze haar ogen sloot, zag ze de donkere straat weer voor zich. De drie mannen. Hun stemmen. Hun gelach. De manier waarop de sfeer was veranderd van vervelend naar dreigend.

Ze draaide zich opnieuw om in bed.

De deken lag half op de grond.

De digitale klok op haar nachtkastje gaf inmiddels drie uur 's nachts aan.

Normaal zou ze allang slapen.

Maar haar gedachten bleven rondjes draaien.

Vreemd genoeg waren het niet de mannen die steeds terugkwamen.

Natuurlijk dacht ze aan hen.

Aan hoe dicht ze misschien bij iets veel ergers was geweest dan ze zichzelf wilde toegeven.

Maar telkens als haar gedachten die kant op gingen, verscheen er iemand anders.

Haar redder.

Ze zuchtte gefrustreerd en trok een kussen over haar hoofd.

Waarom bleef hij steeds opduiken?

Ze kende hem niet eens.

Had nauwelijks tien minuten met hem gesproken.

Toch kon ze zijn gezicht moeiteloos voor zich halen.

Die opvallende ogen.

Die rustige houding.

De manier waarop hij naast haar had gelopen zonder iets terug te verwachten.

En tegelijkertijd...

Ze fronste in het donker.

Er was iets anders geweest.

Iets dat ze niet goed kon plaatsen.

Iets gevaarlijks.

Niet bedreigend.

Maar wel gevaarlijk.

Alsof onder die kalme buitenkant iets schuilging dat veel groter was dan hij liet zien.

Ze wist niet waarom ze dat dacht.

Misschien kwam het doordat hij die mannen zo moeiteloos had uitgeschakeld.

Misschien omdat hij was verschenen alsof hij uit het niets was gekomen.

Of misschien omdat hij haar aankeek alsof hij dingen had gezien die niemand zou moeten zien.

Ze draaide zich opnieuw om.
Wat stom dat ze zijn naam niet had gevraagd.
Een simpele naam.
Meer niet.
Nu had ze niets.
Geen naam.
Geen telefoonnummer.
Geen manier om hem ooit terug te vinden.
Waarschijnlijk zou ze hem nooit meer zien.
Die gedachte gaf een vreemd steekje in haar buik.
Alsof ze iets verloren was dat ze nooit echt had gehad.
"Belachelijk," mompelde ze tegen zichzelf.
Ze kende hem niet eens.
Morgen zou alles weer normaal zijn.
Ze zou naar de politie gaan.
Aangifte doen.
De portemonnees afgeven.
Dan zou haar leven gewoon doorgaan.
Werk.
Vrienden.
De gebruikelijke routine.
En over een paar weken zou deze avond waarschijnlijk niets meer zijn dan een vreemd verhaal dat ze af en toe vertelde op feestjes.
Toch geloofde ze haar eigen woorden niet helemaal.
Uiteindelijk begon de vermoedheid te winnen.
Haar ogen werden zwaar.
Haar gedachten trager.
En ergens tegen de ochtend viel ze eindelijk in slaap.
Maar rust bracht de slaap niet.
Ze droomde.
Ze liep door dezelfde straat als eerder die avond.
Alleen was de stad leeg.
Geen auto's.
Geen licht.
Geen geluid.
De gebouwen stonden als donkere schaduwen om haar heen.
Ze wist dat ze alleen was.

En toch voelde ze zich bekeken.
Ze versnelde haar pas.
Achter haar klonk een geluid.
Voetstappen.
Langzaam.
Gelijkmatig.
Ze draaide zich om.
Niemand.
Toen keek ze omhoog.
Op een dak, hoog boven haar, stond een silhouet.
Een man.
Onbewegelijk.
Kijkend.
Ze kon zijn gezicht niet zien.
Maar ze wist wie het was.
Een vreemd gevoel van opluchting stroomde door haar heen.
Alsof ze zich veiliger voelde omdat hij daar was.
Toen veranderde de droom.
De lucht werd donkerder.
De schaduwen langer.
En ineens zag ze dat hij niet alleen was.
Over alle daken van de stad stonden figuren.
Tientallen.
Misschien honderden.
Allemaal keken ze naar hem.
En allemaal weken ze voor hem terug.
Alsof ze bang waren.
Alsof hij iets was wat zelfs monsters liever vermeden.
Toen draaide hij langzaam zijn hoofd haar kant op.
In de duisternis lichtten zijn ogen op.
Goudkleurig.
Onmogelijk helder.
Ze wilde iets zeggen.
Zijn naam vragen.
Maar voordat er geluid uit haar keel kwam, werd alles zwart.
Met een schok schoot ze overeind.
Haar ademhaling gejaagd.

Het ochtendlicht viel al door de gordijnen.

Ze drukte een hand tegen haar borst.

Haar hart bonsde.

"Wat was dat nou weer..."

De droom voelde al vaag en ongrijpbaar.

Alsof hij elk moment kon verdwijnen.

Maar één gevoel bleef achter.

Een gevoel dat ze niet kon verklaren.

Alsof ze niet alleen van een vreemde man had gedroomd.

Alsof een deel van haar hem ergens al veel langer kende.

Hoofdstuk 6

Tegen de tijd dat de eerste zonnestrallen boven de horizon verschenen, besloot hij naar huis te gaan.

Niet omdat hij moe was.

Tenminste, niet op de manier waarop mensen moe werden.

Zijn lichaam had al eeuwen nauwelijks rust nodig. Slapen was meer een gewoonte geworden dan een noodzaak. Een ritme dat was blijven hangen uit een tijd waarin hij nog niet wist wat hij was.

Toch vermeed hij de dag.

Niet vanwege angst voor zonlicht.

Die zwakte had hij eeuwen geleden overwonnen.

De verhalen over vampiers die bij de eerste zonnestraal in vlammen opgingen, waren altijd zwaar overdreven geweest. Zonlicht voelde voor hem hooguit onaangenaam. Fel. Vermoeiend. Alsof zijn zintuigen voortdurend werden overprikkeld.

De nacht bleef zijn domein.

Zijn thuis.

Met enkele grote sprongen verdween hij over de daken van de stad.

Ver weg van het huis waar een vrouw lag te dromen over gouden ogen en schaduwen op daken.

Hij wist niet waarom zijn gedachten steeds terugkeerden naar haar.

Dat ergerde hem.

Hij had eeuwenlang volledige controle gehad over zichzelf.

Nu dwaalde zijn aandacht voortdurend af.

Naar een onbekende vrouw.

Een vrouw die hij waarschijnlijk nooit meer zou zien.

De gedachte beviel hem niet.

En juist daarom bleef ze terugkomen.

Uiteindelijk bereikte hij zijn huis.

Een oud pand verscholen tussen moderne gebouwen, vergeten door de meeste mensen. Van buiten zag het eruit alsof niemand er woonde.

Van binnen heerste stilte.

Zoals altijd.

Hij trok de zware gordijnen dicht en liet zich op een stoel zakken.

Voor het eerst in lange tijd voelde de eenzaamheid niet vertrouwd.

Maar leeg.

Alsof er iets ontbrak.

Die gedachte negeerde hij zo goed mogelijk.

En uiteindelijk sloot hij zijn ogen.

Aan de andere kant van de stad werd zij wakker met een zwaar gevoel in haar hoofd.

De droom bleef als een schaduw hangen.

Niet duidelijk genoeg om te herinneren.

Wel duidelijk genoeg om haar niet los te laten.

Ze stond op, maakte koffie en probeerde haar gedachten op iets anders te richten.

Werk.

Dat zou helpen.

Werk hielp altijd.

De ochtend verliep redelijk normaal. Collega's maakten grappen. Klanten stelden vragen. Telefoons gingen af.

Ze glimlachte wanneer dat verwacht werd.

Maar haar gedachten dwaalden voortdurend af.

Naar een donkere straat.

Naar een vreemde man.

Naar ogen die ze onmogelijk kon vergeten.

Aan het einde van haar dienst liep ze rechtstreeks naar het politiebureau.

De portemonnees zaten nog steeds in haar tas.

De agent achter de balie luisterde aandachtig terwijl ze haar verhaal vertelde.

Van de kroeg.

Van de achtervolging.

Van de drie mannen.

Van de aanval.

En uiteindelijk van de onbekende man die had ingegrepen.

Toen ze klaar was, keek de agent haar een moment zwijgend aan.

"U heeft geluk gehad."

Ze knikte.

Dat wist ze zelf ook.

Een andere agent kwam erbij zitten met een dossier in zijn hand.

"De twee mannen die ter plaatse zijn aangetroffen liggen momenteel in het ziekenhuis."

Ze fronste.

"Het ziekenhuis?"

De agent knikte.

"Meerdere botbreuken. Eén heeft een zware hersenschudding."

Ze staarde hem aan.

Ineens klonken de gebeurtenissen van die nacht heel anders.

Ze had natuurlijk gezien dat haar redder sterk was.

Maar dit...

Dit ging verder dan een gewone vechtpartij.

"Zijn ze in levensgevaar?"

"Nee."

De agent schudde zijn hoofd.

"Maar de artsen begrijpen niet helemaal hoe de verwondingen zijn ontstaan."

Hij bladerde door het dossier.

"Volgens de verklaringen lijkt het alsof ze door een voertuig zijn geraakt."

Ze voelde een rilling over haar rug lopen.

Een voertuig.

Nee.

Ze wist precies wat er gebeurd was.

Ze had het gezien.

Hij had de mannen nauwelijks aangeraakt.

En toch waren ze neergegaan alsof ze door een vrachtwagen waren geschept.

"En de derde?" vroeg ze.

"Die is nog niet gevonden."

Opnieuw dacht ze aan haar redder.

Aan de kalme blik in zijn ogen.

Aan de beheersing waarmee hij had gehandeld.

En plotseling realiseerde ze zich iets.

Ze wist niets van hem.

Absoluut niets.

Geen naam.

Geen beroep.

Geen achtergrond.

Niets.

Toch hield haar gevoel vol dat hij geen gevaar voor haar was geweest.

Dat zou eigenlijk onmogelijk moeten zijn.

Maar hoe vaker ze eraan dacht, hoe zekerder ze werd.

De mannen hadden haar bang gemaakt.

Hij niet.

En ergens, diep vanbinnen, begon een klein deel van haar te hopen dat hun paden elkaar ooit nog eens zouden kruisen.

Niet omdat ze antwoorden wilde.

Althans, dat hield ze zichzelf voor.

Maar omdat ze nog één vraag had die ze die avond vergeten was te stellen.
"Wie ben jij eigenlijk?"

Hoofdstuk 7

De volgende ochtend zat hij er al ruim een halfuur.

Een klein terras op de hoek van de straat.

Volgens zijn observaties kwam ze hier bijna iedere ochtend voor haar koffie voordat ze naar haar werk ging.

Normaal gesproken zou hij zichzelf verachten voor dit gedrag.

Eeuwenoud wezen volgt vrouw die hij nauwelijks kent.

Het klonk absurd.

En toch zat hij hier.

Zenuwachtig.

Wat misschien nog wel het meest absurde was.

Hij had oorlogen meegemaakt.

Koningen ontmoet.

Monsters bevochten.

Maar een gesprek met één vrouw maakte hem nerveus.

Hij had een tafeltje uitgekozen waar hij haar niet direct zou zien aankomen, maar waar zij hem wel meteen kon herkennen.

Tenminste, dat was het plan.

Toen hij haar stem hoorde, keek hij toch onmiddellijk op.

Hun blikken ontmoetten elkaar.

En direct verscheen die glimlach weer.

Die glimlach die inmiddels gevaarlijk veel invloed op hem had.

Ze bleef even staan.

Alsof ze zelf ook niet had verwacht hem hier aan te treffen.

Toen liep ze naar hem toe.

Hij schoot overeind.

"Wat leuk je weer te zien," zei hij.

Hij hoorde zelf hoe opgelucht hij klonk.

"Hoe gaat het met je?"

"Goed," antwoordde ze.

"Nou ja... zo goed als mogelijk."

Ze glimlachte.

"Maar wat fijn om jou te zien."

Zijn hart maakte een vreemde sprong.

Een reactie waar hij onmiddellijk geïrriteerd door raakte.

Ze was een vrouw.

Geen bovennatuurlijk verschijnsel.

Waarom reageerde hij zo?

"Ben je alleen?" vroeg hij snel.

Toen hij zich realiseerde hoe vreemd dat klonk, wees hij direct naar de lege stoel.

"Kom erbij zitten."

Ze aarzelde een seconde.

Daarna schoof ze aan.

Tot zijn opluchting leek zij minstens zo zenuwachtig als hij.

"Heb je nog veel last van wat er gebeurd is?" vroeg hij.

Ze zuchtte.

"Meer dan ik had verwacht."

Ze keek naar haar handen.

"Het blijft de hele tijd door mijn hoofd spelen."

Hij knikte begrijpend.

"Dat snap ik."

"Wat ben ik blij dat jij daar toevallig was."

Toevallig.

Hij voelde zich onmiddellijk schuldig.

Er was helemaal niets toevalligs aan geweest.

Maar dat hoefde zij niet te weten.

"Heb je nog aangifte gedaan?"

Ze knikte.

"Ja."

Even trok ze een gezicht.

"Die jongens liggen allebei in het ziekenhuis."

"Dat hoorde ik."

Ze keek hem onderzoekend aan.

"Je hebt ze behoorlijk te grazen genomen."

Daar kwam de vraag.

Hij had erop gewacht.

"Hoe deed je dat eigenlijk zo snel?"

Zijn gedachten schoten razendsnel alle kanten op.

Toen haalde hij zijn schouders op.

"Adrenaline denk ik."

Hij glimlachte voorzichtig.

"En boosheid."

Dat deel was tenminste waar.

"Ik zag wat er gebeurde en kon dat gewoon niet laten gebeuren."
Hij keek naar zijn koffie.
"Het ging allemaal erg snel."
Ze leek tevreden met het antwoord.
Of misschien wilde ze het gewoon graag geloven.
Op dat moment kwam een serveerster haar bestelling opnemen.
Puck bestelde haar gebruikelijke koffie.
Toen de serveerster weer wegliep viel er een korte stilte.
Tot ze tegelijkertijd begonnen te praten.
"Hoe heet je eigenlijk?"
Ze stopten allebei.
Keken elkaar aan.
En schoten in de lach.
Voor het eerst voelde alles moeiteloos.
Normaal.
Bijna menselijk.
"Lenny," zei hij.
"Ik heet Lenny."
Hij loog zo soepel dat het inmiddels een tweede natuur was geworden.
Zijn echte naam had hij eeuwen geleden opgegeven.
"Ik ben hier pas komen wonen."
Opnieuw een halve waarheid.
"En ik ontdek de buurt nog een beetje."
"Ik ben Puck."
Hij proefde haar naam in gedachten.
Puck.
Het paste bij haar.
Licht.
Eigenzinnig.
Onverwacht.
"Ik woon hier al jaren."
Ze glimlachte.
"Misschien kan ik je een beetje wegwijs maken."
Hij keek op.
"Ja?"
"Als bedankje voor je hulp."
Zijn glimlach werd breder.

"Dat lijkt me heel gezellig."
Ze keek hem even aan.
"Heb je mijn roos gevonden?"
Hij lachte.
"Ja."
"Dus die was inderdaad van jou."
"Ik dacht dat je misschien nog van streek was."
Hij voelde zich plotseling onzeker.
"En ik wilde dat je wist dat iemand aan je dacht."
Voor een moment werd ze stil.
Toen verscheen die glimlach weer.
Warm.
Oprecht.
Betoverend.
Hij voelde zich onmiddellijk verloren.
"Dat is ontzettend lief."
Hun gesprek ging verder.
Over de buurt.
Over haar werk.
Over de stad.
Over allerlei onbelangrijke dingen.
En juist daarom voelde het zo bijzonder.
Geen monsters.
Geen geheimen.
Geen eeuwenoude lasten.
Gewoon twee mensen die koffie dronken.
Tenminste.
Zo leek het.
Veel te snel keek Puck op haar horloge.
"Oh nee."
Ze sprong overeind.
"Ik moet echt naar mijn werk."
Zijn goede humeur zakte direct een paar graden.
Ze leek hetzelfde te voelen.
Want ze aarzelde voordat ze haar tas pakte.
Toen haalde ze een visitekaartje tevoorschijn.
Ze schoof het naar hem toe.

"Dan kun je me bellen."

Zijn blik bleef even op het kaartje rusten.

"Voor die rondleiding?"

"Voor die rondleiding."

Ze glimlachte.

"Of zomaar."

Hij keek op.

Hun ogen ontmoetten elkaar.

"Dat lijkt me leuk."

Toen wilde ze afrekenen.

Maar hij was haar voor.

"Geen sprake van."

"Dat hoeft echt niet."

"Ik sta erop."

Ze gaf zich uiteindelijk lachend gewonnen.

En even later liep ze de straat uit.

Onderweg naar haar werk.

Twee keer keek ze nog achterom.

Twee keer zat hij haar na te kijken.

Toen ze uiteindelijk uit zicht verdween, bleef haar glimlach nog verrassend lang in zijn gedachten hangen.

Puck liep richting de galerie waar ze werkte.

Normaal zou haar hoofd inmiddels weer bij haar werk zitten.

Bij de tentoonstelling die binnenkort geopend werd.

Bij klanten.

Bij afspraken.

Maar vandaag niet.

Vandaag dacht ze aan gouden ogen.

Aan een rustige stem.

Aan zwarte lokken die steeds voor zijn gezicht vielen wanneer hij glimlachte.

En aan het feit dat ze hem veel te aantrekkelijk vond voor iemand die ze nauwelijks kende.

Ze moest lachen om zichzelf.

Alsof ze weer zestien was.

Terug op het terras bleef Lenny nog lang zitten.

Zijn koffie was inmiddels koud.
Niet dat dat iets uitmaakte.
Hij dronk hem toch vooral voor de schijn.
Zijn gedachten draaiden ondertussen op volle snelheid.
Hij had haar nummer.
Ze wilde hem weer zien.
Dat was meer vooruitgang dan hij in eeuwen had geboekt met wie dan ook.
Toch voelde wachten ineens onmogelijk.
Zijn blik gleed naar het visitekaartje in zijn hand.
De naam van de galerie stond erop.
Hij glimlachte.
Misschien hoefde hij niet te wachten tot zij hem de buurt liet zien.
Misschien kon hij straks gewoon even langs haar werk lopen.
En misschien...
Heel misschien...
Kon hij haar vragen om samen te gaan eten.
Een normale afspraak.
Zoals normale mensen deden.
Een gedachte die hem tegelijkertijd enthousiast en doodnervus maakte.

Hoofdstuk 8

De volgende dag moest hij zichzelf dwingen niet naar de galerie te gaan.

Hij had het visitekaartje inmiddels tientallen keren bekeken. Niet omdat hij het adres niet kende, maar omdat het van haar was geweest. Haar hand had het vastgehouden. Haar naam stond erop.

Belachelijk.

Hij was eeuwen oud.

Hij hoorde zich niet zo te gedragen.

Dus wachtte hij.

Een hele dag.

Wat voor hem voelde als een eeuwigheid.

Pas de volgende middag liep hij uiteindelijk de galerie binnen.

De ruimte was licht en modern. Overal stonden kunstwerken die hij met één blik kon dateren en beoordelen. Sommige waren indrukwekkend. Andere waren volgens hem zwaar overschat.

Maar daar kwam hij niet voor.

Een jonge vrouw achter de balie keek op.

"Kan ik u helpen?"

"Lenny," antwoordde hij vriendelijk. "Ik ben op zoek naar Puck."

De vrouw keek hem twee seconden aan.

Toen verscheen er een grijns op haar gezicht.

Een veel te enthousiaste grijns.

"Oh."

Ze keek hem nog eens van top tot teen aan.

"Oh."

Lenny begon onmiddellijk te vermoeden dat hij onderwerp van gesprek ging worden.

"Momentje."

Ze draaide zich om en verdween tussen de kunstwerken.

Hij hoorde haar nog net roepen:

"Puck! Er staat hier een geweldig mooie aantrekkelijke man naar je te vragen!"

Een paar bezoekers keken nieuwsgierig op.

Lenny overwoog heel even om weer weg te lopen.

Achter in de galerie keek Puck op van haar werk.

Ze was bezig met de laatste voorbereidingen voor een nieuwe expositie. Haar bureau lag vol notities, prijslijsten en catalogi.

Normaal gesproken zou zo'n opmerking van haar collega haar laten zuchten.

Er waren wel vaker mannen geweest.

Aanbidders.

Flirts.

Mannen die haar leuk vonden.

Maar na een reeks verkeerde keuzes en mislukte relaties was haar enthousiasme voor daten behoorlijk verdwenen.

Toch voelde dit anders.

Ze wist het al voordat haar collega de naam uitsprak.

Een glimlach verscheen vanzelf.

En haar collega zag het meteen.

"Zie je wel!" riep ze triomfantelijk.

"Die ken je!"

Puck stond op en liep naar voren.

Toen ze hem zag staan, werd haar glimlach alleen maar groter.

"Lenny."

Hij voelde een golf van opluchting.

Ze was blij hem te zien.

Niet beleefd blij.

Oprecht blij.

"Wat leuk dat je langskomt."

"Ik was benieuwd naar je werk."

Hij keek even om zich heen.

"En ik wilde je eigenlijk iets vragen."

Nu werd ze nieuwsgierig.

"Ja?"

"Ik wilde je uitnodigen om samen te gaan eten."

Zijn stem bleef rustig.

Vanbinnen voelde hij zich allesbehalve rustig.

"Als dat niet te opdringerig is."

De glimlach die daarop volgde, deed hem bijna vergeten wat hij verder wilde zeggen.

Ze straalde werkelijk.

"Dat lijkt me heel erg gezellig."

Het antwoord kwam zo snel dat ze zichzelf er bijna over verbaasde.

Ook haar collega, die toevallig nog binnen gehoorsafstand stond, moest moeite doen om niet opzichtig mee te genieten.

Lenny glimlachte.

"Mooi."

Even wachtte hij.

"Dat komt goed uit."

Puck trok een wenkbrauw op.

"Hoezo?"

"Omdat ik al gereserveerd heb."

Ze begon te lachen.

"Je was wel erg zeker van jezelf."

"Nee."

Hij glimlachte.

"Ik was hoopvol."

Dat antwoord zorgde opnieuw voor kleur op haar wangen.

"Waar gaan we heen?"

Hij noemde de naam van het restaurant.

Pucks ogen werden groot.

"Daar?"

"Is dat een probleem?"

"Nee!"

Ze lachte.

"Helemaal niet."

Toen kwam er een nieuwe onzekerheid.

"Maar... hoe netjes moet ik me kleden?"

Hij keek haar even aan.

Lang genoeg om haar ongemakkelijk te maken.

"Al loop jij in een vuilniszak..."

Ze voelde haar hart direct sneller slaan.

"...dan ben je waarschijnlijk nog steeds de mooiste vrouw in de ruimte."

De stilte die volgde duurde misschien twee seconden.

Voor haar voelde het als een minuut.

De blos verscheen onmiddellijk.

Zelfs haar collega achter de balie sloeg een hand voor haar mond om haar gegriinnik te verbergen.

Lenny realiseerde zich pas daarna wat hij hardop had gezegd.

Normaal was hij veel voorzichtiger.

Veel gereserveerder.

Maar bij haar leek die controle steeds vaker te verdwijnen.

"Nou..."

Puck keek naar de vloer en glimlachte verlegen.

"Dan komt het vast goed."

Ze spraken een tijdstip af.

Nog wat praktische dingen.

En uiteindelijk wist hij dat hij beter kon vertrekken.

Als hij bleef, zou hij waarschijnlijk nog een uur blijven staan.

Gewoon om naar haar te kijken.

Dus nam hij afscheid.

"Tot vanavond."

"Tot vanavond."

Hij draaide zich om en liep naar buiten.

Pas toen de deur achter hem dichtviel, liet Puck zich tegen een tafel leunen.

Haar collega was onmiddellijk naast haar.

Met een blik die boekdelen sprak.

"Nou?"

Puck probeerde neutraal te kijken.

Dat mislukte volledig.

"Wat nou?"

"Wat nou?" herhaalde haar collega.

"Die man kijkt naar jou alsof jij het achtste wereldwonder bent."

Puck voelde opnieuw de warmte in haar wangen.

En terwijl ze probeerde verder te werken, merkte ze dat haar gedachten voortdurend afdwaalden naar die avond.

Naar het etentje.

Naar zijn gouden ogen.

En naar het gevoel dat er achter Lenny iets schuilging wat ze nog niet helemaal begreep.

Iets mysterieus.

Iets gevaarlijks misschien.

Maar vooral iets dat haar nieuwsgieriger maakte dan welke man ooit eerder had gedaan.

Hoofdstuk 9

Hij had de hele middag moeite gehad om zich op iets anders te concentreren.

Eeuwenlang had hij zonder moeite dagen, maanden en zelfs jaren voorbij zien gaan zonder ergens naar uit te kijken. Nu leek één avond eindeloos ver weg.

Tegen de tijd dat de zon onderging, bevond hij zich in de buurt van haar woning. Niet op haar dak, niet kijkend door ramen, maar wandelend door de straat alsof hij toevallig wat tijd doodde.

Hij vond het zelf al beschamend genoeg hoe vaak hij op zijn horloge keek.

Toen ging haar voordeur open.

En even vergat hij adem te halen.

Puck stapte naar buiten in een elegante zwarte jurk. Simpel, stijlvol en precies passend bij haar. Haar donkere haar was opgestoken, waardoor haar blauwe ogen nog meer opvielen. Een beetje make-up, niet overdreven, net genoeg om haar natuurlijke uitstraling te benadrukken.

Ze keek even om zich heen terwijl ze haar tas recht hing.

Lenny voelde iets wat hij in geen eeuwen had gevoeld.

Pure bewondering.

Niet alleen omdat ze mooi was.

Dat was ze zonder twijfel.

Maar omdat hij inmiddels ook de vrouw achter dat uiterlijk had leren kennen. Haar humor. Haar zelfstandigheid. Haar vriendelijkheid. De manier waarop ze haar eigen weg leek te gaan zonder zich druk te maken over wat anderen van haar vonden.

Toen ze hem zag staan, verscheen onmiddellijk een glimlach op haar gezicht.

En die glimlach deed meer met hem dan welke schoonheid ook.

"Je bent vroeg," zei ze lachend.

"Jij ook."

Ze keek hem onderzoekend aan.

"Je ziet er nerveus uit."

Hij schoot in de lach.

"Dat komt omdat ik nerveus ben."

Nu moest zij ook lachen.

"Dat stelt me ergens gerust."

"Waarom?"

"Omdat ik ook nerveus ben."

Een moment stonden ze elkaar alleen maar glimlachend aan te kijken.

Voor twee mensen die elkaar nog maar kort kenden, voelde het verrassend vertrouwd.

Terwijl ze samen richting het restaurant liepen, merkte Lenny iets op wat hem zelf verbaasde.